

Baudelaire

SPLÍN

Mám více vzpomínek, než kdybych žil sto let.

Sekretář s šuplaty, s tím, jaká je v nich změř,
psanička, soudní pře, romance, verše, směnky,
chuchvalce kadeří stočených na stvrzenky,
skrývá mñí tajemství, než jich v mém mozku s
Ta krypta pyramid, obrovské podzemí,
ten hrob, ta jáma je mrtvých po okraj plná.
— Jsem hřbitov, kterého se štítí i ta luna,
kde jako výčitky roj červů haraší
a vždycky vrhá se na ty mně nejdražší.
Jsem starý budoár plný povadlých růží,
kde haldy veteše módě už hodně dluží,
kde jen pár vybledlých a teskných Boucherů
čichá pach z lahvíček bez zátky kvečeru.

Nic nevěleče se víc než dny belhavých kroků,
když pod napitými vločkami sněžných roků
nuda, ten trpký plod chmurného nezájmu,
až k nesmrtelnosti nafukuje svou tmou.
A od té chvíle jsi, živá hmota, jen žula
v neohraničené úzkosti utonulá,
a zasypává tě v svých mlhách Sahara,
jsi sfinga, o niž svět se dávno nestará,
nemá tě na mapách, a ty zakvílíš chvíli
v posledních paprscích, nežli se slunce schýlí.

SPLEEN

Když, víku podobno, se spouští nebe siné
na ducha, který lká, až k smrti rozteskněn,
když nám kruh obzoru, který se kolem vine,
dští noci smutnější, tmou černající den,

když náhle ze světa se stává vlhká cela,
kde jako netopýr se vznáší naděje,
svou plachou perutí v zdi bije rozechvělá
a hlavou tluče v strop, kde plno plisně je,

když roztahuje déšť své nekonečné nitě
a připomíná nám mříž širé věznice,
když němí pavouci v tmách tkají svoje sítě,
až v samých mozcích nám je napínajíce,

najednou začnou se zuřivé zvony trásti
a vrhnou k nebesům své hrozné skuhrání
jak bludní duchové bez domova a vlasti,
kteří se dávají urputně do lkání.

— A duší stísněnou mi táhnou bez ustání
smuteční průvody bez bubnů, bez hudeb.
Naděje pláče mrouc a Úzkost, krutá paní,
svůj černý praporec mi vráží v zbitou leb.

TOUHA PO NICOTĚ

Můj duchu malátný, dřív vždycky chtivý klání,
Naděje, nítící svou ostruhou tvůj vznět,
tě nechce sedlat již. Lež, oři, váháš hned,
když vidíš překážku a máš se dostat za ni.

Spi tupým spánkem svým, žij, srdce, v odevzdání!

Ach, tebe, duchu mdlý, přestavší tolik béd,
nemůže přivést již svár ani láska k plání!
Bud' sbohem polnice a flétno plná lkání!
Přestaňte, rozkoše, mé srdce pokoušet!

Mně Jaro nevoní, byť hýří, samý květ.

A nelítostný Čas mě hltá bez ustání
jak sněhy mrtvolu, tuhnoucí zvolna v led,
a já se dívám s hůr, zře na kulatý svět,
a nehledám si v něm již nikde pelech ani.

Lavino, ráčíš mě již strhnout temnou strání?

SPLÍN

Jsem jako onen král, jenž vládne zemi par,
ač bohat, bezmocný, ač mlád, je přece stár,
má nechuť k projížďkám a krásní psi ho nudí
jak jiná zvířata a stejný hnus v něm budí.
Zvěř netěší ho už, on zívá před krásou,
lid marně umírá pod jeho terasou,
i šašek neumí mu smazat z čela vrásky
svou směšnou baladou a výstředností masky;
hle, jeho ložnice se proměňuje v hrob
a dámy neumí už zřídít ze svých rób
dost vydražďující a nízkou toaletu,
ten mladý kostlivec je navždy ztracen světu.
I alchymistovi, ač užil tajných věd,
se nepodařilo z něj vymýtiti jed,
a v oněch bazénech z dob římské tyranie,
a jejichž památka až dodnes v králích žije,
se ani nezahřál, ach jaké prokletí,
vždyť v žilách koluje mu voda podsvětí.

LABUŤ

Victoru Hugovi

I

Vzpomínám na tebe, vznešená Andromaché!
– Ta říčka, zrcátko, kde plála velebnost
tvé vdoví bolesti, přes všechn žal tak plaché,
ten lživý Simoeis, který tvým pláčem rost,

mou paměť úrodnou oplodnil nenadále,
když jsem dnes ráno šel přes nový Carrousel.
– Je stará Paříž pryč, vzhled měst se mění stále
a mnohem rychleji než lidské srdce, žel!

Jen v duchu vidím již ty dlouhé boudy s krámy,
ty dřívky sloupoví a hrubé hlavice,
omšelé balvany v kalužích s travinami,
a cetky, svítící na dlážděkách ulice.

Na tomto prostranství stál zvěřinec v tom čase.
Zde jsem padl jeden den, kdy za mizící tmy
pod chladnou oblohou se budí práce zase,
kdy chrlí v klidný vzduch svůj orkán rasovny,
na labuť, uniklou za noci z klece temné.
Svou nohou blanitou trouc suché dlaždice,
vláčela perutě po hrbech hrubé země.
Do stružky bez vody zobákem nořic se

a křídla koupajíc si v prachu, lkala v stesku,
v svém srdci jezero, svůj krásný rodný kraj:
„Kdy, vodo, budeš dštít, kdy budeš blýskat, blesku?“
Vidím ji, nešťastnou, fatální divnou báj,

jak ovidiovsky, krk napínajíc dlouze,
k výsměšné obloze bezcitných blankytů
potichu vztahuje svou hlavu v smutné touze,
jako by Bohu cos snad vyčítala tu.

II

Jak Paříž mění se, tak ne mé smutné snění.
Paláce, lešení, předměstí, brány, val,
vše, všechno se mi tu hned v jinotaje mění,
a moje vzpomínky jsou věru těžší skal.

Před Louvrem tísni mě též jeden obraz známý:
má labuť šílená, svým steskem šířená,
směšná a vznešená jak exulanti sami,
a potom také ty, ty Andromaché ctná,

padnuvší z náruče slavného chotě v ruce
zrupnému Pyrrhovi tak jako sprostý skot,
u hrobu prázdného se sklánějící v muce,
ty, Hektorova dřív, teď Helénova chof!

A pak i černoška, která mře na úbytě
a blátem cupitá a plaše vyhlíží

svou krásnou Afriku a palmovníky skryté
za šerou stěnou mhy tak jako za mříží.

A ti, kdo pozbyli, co nezískají více,
kdo v slzách topí se a sají Bolest svou,
jak dobrou vlčici ji chtivě dumlajíce.
Hubené sirotky, které jak květy schnou.

Tak v lese, kam můj duch se utíká vždy znovu,
má stará vzpomínka jak nářek rohu zní.
Sním o námořnících, zůstavších na ostrovu,
podlehlých, zajatých... i jiných, blízkých mi!